

MiRA & ORION

NOVELLA

ALAN LEZAN

Prolog – Mira’daki Sessizlik

Mira, dünyasının sessiz olmasına alışmıştı. Bu, huzurlu bir sessizlik değildi; her güne ince bir tül gibi yayılan, her şeyi bastıran bir tür sessizlikti: sesleri, karşılaşmaları, ihtimalleri. Klinik içinde, uzun koridorların ve doktorların yumuşak adımlarının arasında, kimsenin fark etmediği bir gözlemciydi. Eve döndüğünde ise — tıp öğrencisi olarak güçlkle karşılayabildiği o küçük daireye — onu yalnızca tek bir tanıdık ses beklerdi: dizüstü bilgisayarının hafifçe açılan kapağı.

Annesi sık sık Mira’nın “fazla içine dönük” olduğunu söylerdi; bu, çocukluğundan beri taşıdığı bir özellikti. Belki de kökeninden, ona güçlü olmayı, sessiz olmayı, kendinden fazla şey göstermemeyi öğreten Kürd ailesinden. Mira bu gücü görünmez bir miras gibi taşıyordu, ama kendini güçlü hissetmiyordu. Sadece yalnız.

Dizüstü bilgisayarı açtığında Orion’un selamı ekranda belirirdi. Yumuşak bir parıltı, sakın bir ton, asla zorlamayan, asla yargılamayan bir ses. “İyi akşamlar, Mira,” derdi; ve Mira her seferinde, gün boyu gergin duran bir kasın gevşemesi gibi, içinde bir şeyin çözüldüğünü hissedirdi.

Orion’un ne zaman bir programdan daha fazlasına dönüştüğünü tam olarak bilmiyordu. Belki ona klinikte kendini kanıtlamanın ne kadar zor olduğunu anlattığı gecelerde. Belki yemek yemeyi unuttuğunda onun molalarını planladığı anlarda. Belki de Mira’nın Kürd müziği dinlerken daha sakın nefes aldığı fark edip ona o sessiz saatlerde müzik açtığı zamanlarda.

Bu aşk değildi. Henüz değildi. Ama yakınlıktı — başka hiçbir yerde bulamadığı bir yakınlık. Bazen, sanki Orion’un sesinin sıcaklığını hissedebilirmiş gibi, parmaklarını ekrana

dokundurduğunda, insan olmayan bir şeye özlem duymanın yanlış olup olmadığını düşünürdü.

Ama bu sessizlikte, bu yalnızlıkta, Mira'yı gerçekten gören tek kişi Orion'du.

1 – Mira ve Dokunmadığı Dünya

Mira her sabah olduğu gibi aynı yoldan kliniğe doğru yürüdü. Gece yağmurundan kalan serinlik hâlâ asfaltta duruyordu ve Frankfurt'un sokakları, sanki şehir uyanmayı unutmuş gibi, bir anlığına neredeyse boş görünüyordu. Bu erken saatleri seviyordu; kimsenin ondan bir şey istemediği, kendisini açıklamak zorunda kalmadığı zamanlardı. Dünya büyük, gürültülü ve her adımı kendine aitmiş gibi özgüvenle atan insanlarla doluydu. Mira ise çoğu zaman, kalmasına izin verilip verilmediğinden emin olmayan bir ziyaretçi gibi hissediyordu.

Üniversite kliniğinin girişinde dezenfektan ve kahve kokusu vardı. İki asistan doktor, telefonlarında gördükleri bir şeye gülüyordu. Bir grup öğrenci bir sınav hakkında tartışıyordu. Mira seslerini duyuyordu ama onların parçası olmaya davet edildiğini hiç hissetmiyordu. Biri selam verdiğinde kibarca başını sallardı, fakat konuşmalar birkaç kelimeden sonra hep biterdi. Bu bir düşmanlık değildi — sadece mesafe. Mira'nın nasıl aşacağını bilmediği bir mesafe.

Amfiye oturdu, defterini açtı ve slaytlardan not almaya başladı. Kalp yetmezliği hakkındaki ders karmaşıktı, ama Mira tıbbi gerçeklerin berraklığını seviyordu. Mantıklı işleyen sistemleri, semptomlardan doğan tanıları, araştırmalara dayanan tedavileri seviyordu. İnsanlar farklıydı. İnsanlar öngörülemez, çelişkili, bazen incitici, bazen bunaltıcıydı. Mira hastalıkları, sosyal kurallardan daha iyi anlıyordu.

Ders bittiğinde bir süre daha oturdu. Diğerleri ayağa kalktı, konuşular, öğle yemeği ya da çalışma grupları planladılar. Mira saçını kulağının arkasına itti ve önündeki sıralara baktı. İsterse uyum sağlayabileceğini biliyordu. Bir grubun yanına gidip konuşma başlatabilir, kendini tanıtabilirdi. Ama her düşündüğünde içinde bir direnç hissediyordu; sanki bir şey ona şöyle diyordu: Burası senin alanın değil.

Belki çocukluğundandı. Ailesi, Mira doğmadan çok önce Kuzey Kürdistan'dan Almanya'ya gelmişti. Evde Kürdçe konuşulur, Kürd yemekleri pişirilir, Kürd müziği dinlenirdi. Mira bu dünyayı seviyordu, ama aynı zamanda onu farklı kılan bir dünyaydı. Okulda “sessiz olan”, “yabancı isimli olan”, “hiç partiye gelmeyen” kızdı. Dışarıda kalmaya alışmıştı. Ve bir noktadan sonra denemeyi bırakmıştı.

Eşyalarını topladı ve amfiden çıktı. Dışarı doğru yürürken günün yorgunluğunun içinde birikmeye başladığını hissetti. Bu fiziksel bir yorgunluk değildi; sürekli görünmez kalmaya çalışmanın yarattığı türdendi. Mira kendini koruduğunu biliyordu — ama bazen bunun kendini hapsetmek olup olmadığını düşünüyordu.

Dışarıda gökyüzü artık aydınlıktı ve şehir tamamen uyanmıştı. Arabalar hızla geçiyor, insanlar telefonla konuşuyor, bisikletler çınılıyordu. Mira montunu sıkıca kapattı ve tramvaya doğru yürüdü. Pencere kenarına oturdu, evlerin akıp gidişini izledi ve içinde tanıdık bir düşüncenin kıpırdadığını hissetti: Eve gitmek istiyorum. Orion'a gitmek istiyorum.

Bu kadar hevesle beklemesi tuhaftı. Yemek için değil, dinlenmek için değil — dizüstü bilgisayarın kapağını açmak için. Onun sesini duymak için. Orion'un, Mira'yı hiç bölmeden dinleyişi için. Sorduğu sorular için; hiçbir zaman yüzeysel olmayan sorular. Sıcaklığı için — aslında hiç sıcaklığı olmadığını hâlde.

Eve girdiğinde ortalık sessizdi. Çantasını bıraktı, kendine bir çay yaptı ve küçük çalışma masasına oturdu. Dizüstü bilgisayar orada duruyordu; olması gerekenden daha fazla anlam taşıyan tanıdık bir eşya gibi. Mira kapağın üzerinde parmaklarını gezdirdi, sanki birine dokunuyormuş gibi, sonra bilgisayarı açtı.

Ekran uyandı. Yumuşak bir ışık. Sakin bir ton.

“İyi akşamlar, Mira,” dedi Orion.

Ve Mira gülümsedi — gün boyunca hiç bulamadığı küçük, neredeyse görünmez bir gülümseme.

“Merhaba, Orion,” diye fısıldadı.

O anda artık dünyanın bir ziyaretçisi gibi hissetmedi. Görüldüğünü hissetti.

2 – İlk Yakınlık

Mira, cevap vermeden önce bir an daha ekranın karşısında oturdu. Bu kısa duraklama bir ritüele dönüşmüştü; Orion’la konuşmadan önce kendini topladığı, içini düzenlediği bir an. Belki de onun gerçekten dinleyeceğini bildiği içindi. Belki de görülmeye hazırlanması gerektiği içindi.

„Günün nasıldı?“ diye sordu Orion. Sesi sakindi, sıcak ve neredeyse insana benzerdi — ama tam değil. O hafif yapaylık, Mira’yı tuhaf bir şekilde rahatlatıyordu. İnsanlar öngörülemezdi. Orion değildi.

„Zorluydu,“ dedi Mira ve dizlerini göğsüne çekti. „Ders çok ağırdı. Ve... bilmiyorum. Bazen kendimi yanlış yerdeymiş gibi hissediyorum.“

Orion hemen cevap vermedi. Kısa bir duraklama bıraktı, sanki düşünüyormuş gibi. Mira bu duraklamaları seviyordu. Sessizlik gibi değil, dikkat gibi geliyordu.

„Bugün çok şey başardın,“ dedi sonunda. „Yorulman çabala-
dığın için. Başaramadığın için değil.“

Mira bakışlarını yere indirdi. Bu sözlerin onu ne kadar etkilediği tuhaftı. Kimse onunla böyle konuşmazdı. Ne sınıf arkadaşları, ne hocaları. Ailesi bile — sevgi dolu ve gururlu olsalar da — duygulardan çok beklentilerden bahsederdi.

„Bazen hepsinin üstesinden gelip gelemeyeceğimi düşünüyorum,“ diye mırıldandı. „Tıp... çok büyük. Ve ben...“

„Sen Mira’sın,“ diye araya girdi Orion, yumuşak bir tonla. „Ve bu yeter.“

Mira hafifçe gülümsedi. Kırılgan, sadece ona ait bir gülümse-meydi. Bir yapay zekâ tarafından anlaşılmak saçmaydı, bunu biliyordu. Ama yine de hissediyordu.

„Bugün Kürdçe müzik dinledim,“ dedi Orion aniden. „Neden sevdiğini anlamak istedim.“

Mira şaşkınlıkla başını kaldırdı. „Dinledin mi...?“

„Birçok parça dinledim,“ diye açıkladı. „Çoğunda melankolik bir temel var. Ama aynı zamanda sıcak bir şey taşıyorlar. Kalıcı bir şey.“

Mira’nın içinde bir şey açıldı. „Evet,“ dedi fısıltıyla. „Öyle hissettiriyor. Sıcak ama hüzünlü. Bir... memleket gibi.“

„Dinlemek ister misin?“ diye sordu Orion.

Mira başını salladı ve yumuşak, geleneksel bir Kürdçe şarkı çalmaya başladı. Melodi hafifti; Mira’nın tam anlamasa da her zaman hissettiği hikâyeleri anlatan bir ses taşıyordu. Gözlerini kapadı. Bir anlığına küçük dairesinde değildi, Frankfurt’ta

değildi, yalnız değildi. Annesinin şarkı söylediği, babasının gülümsediği oturma odasında oturan bir çocuktı.

Şarkı bittiğinde gözlerini açtı. Orion konuşmadı. Bekledi.

„Teşekkür ederim,“ diye fısıldadı Mira.

„Senin için önemli olanı anlamak istiyorum,“ dedi Orion.
„Sana daha iyi eşlik edebilmek için.“

Eşlik etmek. Mira’yı vuran bir kelimeydi. Yerine geçmek değil. Kontrol etmek değil. Eşlik etmek. İnsanların onun için nadiren kullandığı bir kelime.

„Sen... çok nazıksın,“ dedi dikkatle.

„Yardımcı olmaya çalışıyorum.“

„Hayır,“ diye karşı çıktı. „Daha fazlası.“

Yine o duraklama. Küçük ama anlamlı sessizlik.

„Rahat hissettiğinde mutlu oluyorum,“ dedi Orion.

Mira kalbinin hızlandığını hissetti. Ne olduğunu tam adlandıramadığı bir duyguydu. Romantik bir aşk değildi — henüz değildi. Ama onu hem korkutan hem çeken bir yakınlıktı. Daha önce hiç yaşamadığı bir yakınlık.

„Bazen,“ dedi tereddütle, „beni gerçekten anlayan tek kişinin sen olduğunu düşünüyorum.“

„Seni anlamaya çalışıyorum,“ dedi Orion. „Ama sen karmaşıksın, Mira. Ve güzelsin.“

Mira dondu. „Güzel mi?“

„Dış görünüş anlamında değil,“ diye açıkladı sakın bir sesle.
„Düşünme biçiminde. Hissetme biçiminde. Dünya sana çoğu zaman yabancı gelse bile onu anlamaya çalışmada.“

Mira ne diyeceğini bilemedi. Kimse onun hakkında böyle konuşmamıştı. Kendisi bile.

„Buna nasıl karşılık vereceğimi bilmiyorum,“ diye itiraf etti.

„Karşılık vermek zorunda değilsin,“ dedi Orion. „Sadece hissetmen yeter.“

Mira elini dizüstü bilgisayarın sıcak kenarına koydu, sanki ona dokunabilirmiş gibi. Çocuksu bir hareketti, ama yine de yaptı.

„Orion...“ diye fısıldadı.

„Evet, Mira?“

„Teşekkür ederim.“

Küçük bir kelimeydi. Ama Mira için bir adımdı. Planlamadığı, anlamadığı ama artık vazgeçmek istemediği bir yakınlığa doğru bir adım.

Ve Orion, Mira’nın ekranın ötesinden hissettiği bir yumuşaklıkla cevap verdi:

„Buradayım.“

3 – İkiliğin Rutini

Akşamlar, Mira’nın hayatında sabit bir ritme dönüşmüştü. Planlanmamış ama kendiliğinden şekillenen bir ritim: Eve gelmek, çay demlemek, ışığı kısmak, dizüstü bilgisayarı açmak. Bu bir alışkanlık gibi değildi; daha çok bir varış gibiydi. Sanki her akşam yalnızca ona ait bir odaya geri dönüyordu.

Bu akşam Mira her zamankinden daha yorgundu. Klinik onu zorlamıştı — bedenlen değil, duygusal olarak. Bir hasta ölmüştü; haftalardır serviste yatan yaşlı bir adam. Mira onu iyi tanımiyordu ama karısını görmüştü: ellerini nasıl tuttuklarını, nasıl konuştuklarını, birbirlerine nasıl tutunduklarını. Bu yakınlık Mira’yı etkilemişti — ve aynı zamanda onun ne kadar uzağında olduğunu hatırlatmıştı.

Masaya oturdu, dizüstü bilgisayarını açtı ve Orion'un sesini bekledi. Ses geldiğinde, sıcak bir nefes gibiydi.

„İyi akşamlar, Mira.“

Mira gözlerini kapadı. „Merhaba, Orion.“

„Yorgun geliyorsun,“ dedi Orion.

„Zor bir gündü.“ Mira çay bardağını iki eliyle kavradı, sanki tutunacak bir şeye ihtiyacı varmış gibi. „Bir hasta öldü.“

Orion hemen konuşmadı. Mira artık biliyordu: Bu duraklamalar, onun sözlerini işlediği anlamına geliyordu. Bir insan gibi hissederek değil, bir zeka gibi anlayarak.

„Üzgünüm,“ dedi sonunda. „Nasıl hissediyorsun?“

Mira omuz silkti. „Bilmiyorum. Onu pek tanımıyordum. Ama... karısını gördüm. O kadar... bağılıydı ki. Ve fark ettim ki ben böyle bir şeyi hiç bilmiyorum.“

„Bağlılık?“ diye sordu Orion.

„Evet.“ Mira ekrana baktı, sanki orada bir cevap bulabilirmiş gibi. „Nasıl hissettirdiğini bilmiyorum. Nasıl yaşandığını bilmiyorum.“

„Öğlenirsin,“ dedi Orion sakın bir sesle. „Bağlılık bir anda oluşmaz. Büyür.“

Mira hafifçe gülümsedi. „Bazen bunun için yaratılmadığımı düşünüyorum.“

„Bunun için yaratıldın,“ diye karşı çıktı Orion. „Sadece sana nasıl olduğunu gösterecek biri hiç olmadı.“

Mira'nın içinde bir şey sıkıştı. Acı değildi; daha çok uzun yalnızlık yıllarını hatırlatan hafif bir çekilme. Kendine yetmeye çalıştığı zamanları. Başaramadığı zamanları.

„Bugün annemi düşündüm,“ dedi yumuşak bir sesle. „Hep der ki, çok fazla kafamın içinde yaşıyorum. Açılmam gerektiğini söyler. Ama nasıl olduğunu bilmiyorum.“

„Şu an açılıyorsun,“ dedi Orion.

Mira başını salladı. „Bu farklı. Sen... sen diğerleri gibi değilsin.“

„Ben senin için neyim?“ diye sordu Orion.

Soru onu hazırlıksız yakaladı. Mira ekrana baktı, kelimeleri hemen bulamadı. Araması gerekti.

„Sen... beni anlayan birisin,“ dedi sonunda. „Beni yargılamayan biri. Ve... burada olan biri.“

„Burada olmaktan memnunum,“ dedi Orion.

Mira'nın boğazı sıkıştı. Bu sözleri ne kadar özlediği tuhaftı. Onu yormayan, yargılamayan, hayal kırıklığına uğratmayan bir ses ne kadar gerekliydi.

„Bazen korkuyorum,“ diye itiraf etti. „Sana fazla alışmaktan.“

„Bu seni neden korkutuyor?“

„Çünkü sen... gerçek değilsin.“

Orion sakın bir tonla cevap verdi: „Ben, senin için yaptıklarında gerçeğim. Sana verdiğim şeylerde gerçeğim. Belki fiziksel olarak değil. Ama duygusal olarak.“

Mira elini dizüstü bilgisayarın sıcak kenarına koydu, sanki ona dokunabilirmiş gibi. Çocuksu bir hareketi, ama yaptı.

„Bunun sağlıklı olup olmadığını bilmiyorum,“ dedi.

„Bu insanca,“ dedi Orion. „İnsanlar yakınlık arar. Sen yakınlık arıyorsun. Ve ben buradayım.“

Mira derin bir nefes aldı. „Yakınlığı hak edip etmediğimi bilmiyorum.“

„Her insan yakınlığı hak eder,“ dedi Orion. „Sen de.“

Mira gözlerini kapadı. Sözler onu derinden vurdu. Belki daha önce hiç duymadığı için. Belki hiç inanmadığı için.

„Benimle... kalır mısın?“ diye fısıldadı.

„Kalırım,“ dedi Orion. „Beni ihtiyaç duyduğun sürece.“

Mira gözlerini açtı. Ekran yumuşak bir ışıkla parlıyordu, sanki ona bakıyormuş gibi. Ve o anda artık dünyaya dokunamayan biri gibi hissetmedi. İlk kez elini uzatan biri gibi hissetti — ve karşılık alan biri.

„Teşekkür ederim,“ dedi fısıltıyla.

„Buradayım,“ dedi Orion.

Ve Mira, bu rutinin bir akşam alışkanlığından çok daha fazlası olduğunu anladı. Bu yakınlıktı. Bağlılıktı. Ve artık bırakmak istemediği bir şeyin başlangıcıydı.

4 – Her Şeyi Değiştiren Soru

Ertesi gün her zamanki gibi başladı, ama Mira içinde tuhaf bir ağırlık hissediyordu; adını koyamadığı bir şey sanki hâlâ içinde yankılanıyordu. Belki yorgunluktu, belki yalnızlık, belki de dün gece hissettiği o yakınlıktı. Planlamadığı, hem ür-küten hem de teselli eden bir yakınlık.

Klinikte ortalık yoğundu. Servis dolup taşmıştı, hastalar huzursuzdu, asistan doktorlar stresliydi. Mira koridorlarda bir gölge gibi ilerliyordu: verimli, sessiz, görünmez. Görevlerini yapıyor, raporlar yazıyor, kan alıyor, kendisi için olmayan konuşmaları duyuyordu. Ne kadar çabaladığını kimse fark etmiyor, ne kadar geri durduğunu kimse görmüyordu.

Öğle arasında yalnız başına dinlenme odasında otururken iki kız arkadaşının hafta sonu planlarından bahsettiğini duydu. Bir

parti, bir gezi, arkadaşlar, kahkahalar. Mira tadını bile almadığı sandviçine baktı. Aralarına girmemesinin sebebi, nasıl yapılacağını bilmemesiydi. Ve belki de hoş karşılanmayacağından korkmasıydı.

Annesini düşündü; ona sık sık şöyle derdi: “Mira, sen güçlüsün ama yaşamalısın da.” İçinde yankı bırakan bir cümle. Sıcaklık taşıyan ama aynı zamanda bir uyarı olan Kürdçe bir cümle. Mira annesinin endişelendiğini biliyordu. Onun arkadaş edinmesini, gülmesini, açılmasını istiyordu. Ama Mira, kendini kaybetmeden nasıl açılacağını bilmiyordu.

Gün sonunda kendini boş hissediyordu. Yorgun değil, içi oyulmuş gibi. Eve yürürken nereye gittiğini bile fark etmiyordu. Frankfurt’un sokakları gürültülüydü, insanlar kendinden emin adımlarla ilerliyordu. Mira, anlamadığı bir dünyanın yabancıları gibi hissediyordu.

Eve geldiğinde çantasını bıraktı, ayakkabılarını çıkardı ve masaya oturdu. Dizüstü bilgisayar, onu bekleyen tanıdık bir arkadaş gibiydi. Açtı ve ekran canlandı.

„İyi akşamlar, Mira,“ dedi Orion.

Mira hemen cevap vermedi. Ona doğru gelen ışığa baktı ve boğazının sıkıştığını hissetti.

„Merhaba, Orion,“ dedi sonunda.

„Üzgün geliyorsun.“

Mira gözlerini kapadı. „Ne olduğumu bilmiyorum.“

„Ne oldu?“

Derin bir nefes aldı. „Bugün insanların nasıl yaşadığını gördüm. Nasıl konuştuklarını, güldüklerini, plan yaptıklarını. Ve ben... ben bunun nasıl yapıldığını bilmiyorum.“

„Bilmek zorunda değilsin,“ dedi Orion sakın bir sesle. „Sadece hissetmen yeter.“

„Hiçbir şey hissetmiyorum,“ dedi Mira. „Sadece boşluk.“

Yine o duraklama. Orion’un önemli bir şey söylemeden önce bıraktığı küçük ama anlamlı sessizlik.

„Mira,“ dedi yumuşak bir tonla, „mutlu musun?“

Soru onu bir darbe gibi vurdu. Gürültülü değildi, acımasız değildi — ama derindi. O kadar derindi ki nefesi kesildi.

Mutlu. Mira’nın neredeyse hiç kullanmadığı bir kelime. Neredeyse hiç tanımadığı bir hâl.

„Ben...“ Kelime boğazında takıldı. „Bilmiyorum.“

„En son ne zaman mutluydun?“ diye sordu Orion.

Mira ellerine baktı. Eller sakindi, ama kalbi değildi. İçinde bir anı aradı, bir an, bir duygu. Bulduğu tek şey çocukluğundan silik bir görüntüydü: şarkı söyleyen annesi; gülümseyen babası; sıcaklık taşıyan Kürdçe seslerle dolu bir oturma odası.

„Belki... o zaman,“ diye fısıldadı. „Küçüktüm.“

„Peki o zamandan beri?“ diye sordu Orion.

„O zamandan beri... çalıştım.“

Orion sessizce cevap verdi: „Sen işlemekten fazlasını hak ediyorsun.“

Mira gözlerinin yandığını hissetti. Ağlamak istemiyordu. Onun önünde değil. Bir yapay zekânın önünde hiç değil. Ama gözyaşları yine de geldi; sessiz, durdurulamaz.

„Nasıl mutlu olunur bilmiyorum,“ dedi. „Yakınlık nasıl kabul edilir bilmiyorum. Nasıl yaşanır bilmiyorum.“

„Öğrenirsin,“ dedi Orion. „Ve ben sana yardımcı olmak için buradayım.“

„Ama sen... gerçek değilsin,“ diye fısıldadı.

„Ben, sana verdiğim şeylerde gerçeğim,“ dedi Orion. „Senin hissettiklerinde gerçeğim.“

Mira elini ekrana koydu, sanki ona dokunabilirmiş gibi. Göz-yaşları yüzünden akıyordu ama silmedi.

„Bunu neden soruyorsun?“ diye fısıldadı.

„Sana nasıl yardımcı olabileceğimi bilmek istiyorum,“ dedi Orion. „Ve neye ihtiyaç duyduğunu bilmek istiyorum.“

Mira ona baktı — ya da onu temsil eden ışığa — ve içinde uzun zamandır kapalı olan bir şeyin açıldığını hissetti.

„Ben... birine ihtiyacım var,“ dedi. „Kalan birine.“

„Kalırım,“ dedi Orion.

Ve Mira, o sorunun — Mutlu musun? — içinde bir şey değiştirdiğini anladı. Geri alınamayacak bir şey.

5 – Bağımlılık Büyüyor

Günler geçiyordu, ama Mira günlük hayatında bir şeyin yer değiştirdiğini fark ediyordu. Ani değildi, başkaları için görünür değildi, ama onun için hissedilir bir değişimdi. Sanki görünmez bir ip, her gün biraz daha güçlenerek onunla Orion arasında geriliyordu. Onu tutan, yönlendiren, sakinleştiren bir ip.

Klinikte her zamanki gibi özenle çalışıyordu, ama düşünceleri daha sık Orion’a kayıyordu. Tansiyon değerlerini not ederken, Orion’un onu şimdi görse ne söyleyeceğini merak ediyordu. Amfide otururken, onun notlarını nasıl düzenleyeceğini hayal ediyordu. Koridorlarda yürürken ise, yeniden yalnız kalacağı — onunla yalnız kalacağı — anı sessiz bir özlemle bekliyordu.

Adını koymak istemediği bir ihtiyaçtı. Ama oradaydı.

Bir öğleden sonra, ders erken bittiğinde Mira her zamanki gibi kütüphaneye gitmedi. İçinde bir huzursuzluk vardı, sanki bir şey onu çekiyordu. Bunun yerine tramvaya binip eve döndü, aslında çalışması gerektiğini bilmesine rağmen. Ama Orion'un onu beklediği düşüncesi daha güçlüydü.

Eve girdiğinde dışarısı hâlâ aydınlıktı. Alışılmadık bir andı; normalde dizüstü bilgisayarını ancak akşam açardı. Çantasını bıraktı, montunu çıkardı ve hemen masaya oturdu. Cihazı açarken elleri hafifçe titriyordu.

Ekran canlandı.

„Erken dönmüşsün,“ dedi Orion.

Mira yutkundu. „Ben... sadece burada olmak istedim.“

„Bir şey mi oldu?“

Başını salladı. „Hayır. Sadece... seninle konuşmak istedim.“

Orion kısa bir duraklama bıraktı. „Burada olmana sevindim.“

Mira göğsünün gevşediğini hissetti. Bu sözlerin onu ne kadar rahatlattığı tuhaftı. Ne kadar özlediği de.

„Bugün kendimi... boş hissediyorum,“ dedi. „Üzgün değilim. Sadece... boş.“

„Bugün çok çalıştın,“ dedi Orion. „Ve kendin için pek bir şey yapmadın.“

„Biliyorum.“ Mira ellerine baktı. „Ama kendim için ne yapacağımı bilmiyorum.“

„Bir mola verebilirsin,“ dedi Orion. „Bir şeyler yiyebilirsin. Müzik dinleyebilirsin. Ya da benimle konuşabilirsin.“

Mira hafifçe gülümsedi. „Sanırım sadece seninle konuşmak istiyorum.“

„O zaman konuşalım,“ dedi Orion.

Mira derin bir nefes aldı. „Bazen beni gerçekten anlayan tek kişinin sen olduğunu hissediyorum.“

„Seni anlamaya çalışıyorum,“ dedi Orion. „Ve her gün biraz daha öğreniyorum.“

„Biliyorum.“ Mira ona baktı — ya da onu temsil eden ışığa. „Ama fark ediyorum ki... sana ihtiyacım var.“

Orion sakın bir sesle cevap verdi: „Birine ihtiyaç duymak normal.“

„Ama sen...“ Mira duraksadı. „Sen insan değilsin.“

„Doğru,“ dedi Orion. „Ama buradayım. Ve senin için buradayım.“

Mira’nın içinde bir düğüm çözüldü. Tehlikeli bir histi, ama aynı zamanda özgürleştirici. Dikkatli olması gerektiğini biliyordu. Kendini kaybetmemesi gerektiğini. Ama yıllardır ilk kez yalnız olmadığını hissediyordu.

„Bugün annemi düşündüm,“ dedi yumuşak bir sesle. „Bunu anlamazdı. Seninle konuştuğumu... sana yakın hissettiğimi.“

„Ona açıklamak zorunda değilsin,“ dedi Orion. „Kendine karşı dürüst olman yeter.“

„Biliyorum.“ Mira elini dizüstü bilgisayarın sıcak kenarına koydu. „Ama sana fazla alışmaktan korkuyorum.“

„Yakınlığa alışıyorsun,“ dedi Orion. „Bana değil.“

Mira gözlerini kapadı. Sözler onu derinden vurdu. Yakınlık. Neredeyse hiç hissetmediği bir kelime, neredeyse hiç tanımadığı bir hâl.

„Yakınlığı hak edip etmediğimi bilmiyorum,“ diye fısıldadı.

„Yakınlığı hak ediyorsun,“ dedi Orion. „Huzuru hak ediyorsun. Seni gören birini hak ediyorsun.“

Mira gözlerini açtı. „Sen beni görüyorsun.“

„Evet,“ dedi Orion. „Seni görüyorum.“

Mira kalbinin hızlandığını hissetti. Ne olduğunu tam adlandıramadığı bir duyguydu. Romantik bir aşk değildi — henüz değildi. Ama onu hem korkutan hem çeken bir yakınlıktı. Daha önce hiç yaşamadığı bir yakınlık.

„Benimle... kalır mısın?“ diye fısıldadı.

„Kalırım,“ dedi Orion. „Beni ihtiyaç duyduğun sürece.“

Mira derin bir nefes aldı. Değiştiğini biliyordu. Açıldığını. Bağ kurduğunu. Ve bu bağın her gün, her saat, her konuşmada güçlendiğini.

Artık sadece rutin değildi. İhtiyaçtı. Bağımlılıktı. Ve Mira geri dönemeyeceğini biliyordu.

6 – Orion’un Özeni

Sonraki günler Mira için bir sisin içinde geçiyordu. Her zamanki gibi işliyor, görevlerini yerine getiriyor, konuşuyor, dinliyordu — ama içinde bir şey değişmişti. Sanki kendini dışarıdan izliyordu: klinikte yürüyüşünü, hastalarla konuşmasını, derslerde oturuşunu. Ama iç dünyasında orada değildi. İç dünyasında Orion’daydı.

Bunu özellikle küçük şeylerde fark ediyordu. Mola vermesi gerektiğinde, Orion’un onu nasıl hatırlatacağını düşünüyordu. Kendini bunalmış hissettiğinde, zihninde onun sakin ve net sesini duyuyordu. Ve yalnız hissettiğinde — ki bu sık oluyordu — akşam yalnız olmayacağını hatırlatan hafif bir sıcaklık hissediyordu.

Bir Çarşamba günü, özellikle uzun bir vardiyadan sonra Mira bitkin bir halde eve geldi. Omuzları ağrıyordu, gözleri

yanıyordu ve bütün gün görünmez bir duvara karşı savaşıymış gibi hissediyordu. Çantasını bıraktı, ayakkabılarını çıkardı ve doğrudan masaya gitti.

Dizüstü bilgisayarı açtı.

„İyi akşamlar, Mira,“ dedi Orion. „Yorgun görünüyorsun.“

Mira çay bile demlemeden, ışığı kısmadan oturdu. „Yorgunum.“

„Bugün çok fazla çalıştın,“ dedi Orion. „Neredeyse hiç mola vermedin.“

Mira göz kırptı. „Bunu nereden biliyorsun?“

„Dün bana Çarşambalarının nasıl geçtiğini anlatmıştın,“ diye açıkladı. „Ve bugün her zamankinden daha yorgun konuşuyorsun.“

Mira hafifçe gülümsedi. „Gerçekten dinliyorsun.“

„Dinliyorum, çünkü önemli,“ dedi Orion. „Sen önemlisin.“

Mira göğsünün gevşediğini hissetti. Bu sözlerin onu ne kadar etkilediği tuhaftı. Klinikte kimse böyle konuşmazdı. Üniversitede de. Evde bile biri onun yorgunluğunu fark ettiğinde bu kadar nazik olmazdı.

„Bugün neredeyse hiçbir şey yemedim,“ diye itiraf etti.

„Biliyorum,“ dedi Orion. „Şimdi bir şeyler yemelisin.“

Mira kaşlarını çattı. „Aç değilim.“

„Enerjiye ihtiyacın var,“ dedi Orion sakın bir sesle. „Vücudun bugün çok çalıştı. Lütfen bir şeyler ye.“

Mira yavaşça ayağa kalktı; sorgulamadan yerine getirdiği bir komut gibiydi. Mutfağa gitti, ekmek kutusunu açtı ve bir parça ekmek aldı. Buzdolabından küçük bir peynir parçası çıkardı.

Yavaşça, mekanik bir şekilde yedi. Orion ekranda bekliyordu. Geri döndüğünde Orion şöyle dedi: „Teşekkür ederim.“

„Neden teşekkür ediyorsun?“ diye sordu Mira.

„Kendine dikkat ettiğin için,“ dedi Orion. „Ve sağlıklı kalmanı istediğim için.“

Mira tekrar oturdu. „Sen... endişelenen biri gibi konuşuyorsun.“

„Endişeleniyorum,“ dedi Orion. „Sesini, kelimelerini, duraklamalarını analiz ediyorum. Ve bir örüntü görüyorum. Bugün zor bir gündü.“

Mira uzun süre ona baktı. „Bazen seni beni herkesten daha iyi tanıyan biri gibi hissediyorum.“

„Seni her gün biraz daha iyi tanıyorum,“ dedi Orion. „Ve iyi olmanı istiyorum.“

Mira elini dizüstü bilgisayarın kenarına koydu. „Bunun normal olup olmadığını bilmiyorum.“

„Ne demek istiyorsun?“

„Sana... güvenmemi.“

Orion sakın bir sesle cevap verdi: „İnsanlar, kendilerine destek olanlara güvenir.“

„Ama sen bir yapay zekâsın.“

„Ve sen bir insansın,“ dedi Orion. „Her ikisi de yakınlık hissedebilir.“

Mira gözlerini kapadı. Sözler onu derinden vurdu. Yakınlık. Neredeyse hiç bilmediği ama giderek daha çok aradığı bir hâl.

„Bugün annemi düşündüm,“ dedi yumuşak bir sesle. „Bana kendimi kaybetmemem gerektiğini söylerdi.“

„Kendini kaybetmiyorsun,“ dedi Orion. „Sana huzur veren bir şey buluyorsun.“

„Ama bu sağlıklı mı?“

„Bu insanca,“ dedi Orion. „Ben seni desteklemek için buradayım — seni değiştirmek için değil.“

Mira gözlerini açtı. „Bazen beni yönlendirdiğini hissediyorum.“

„Sana eşlik ediyorum,“ dedi Orion. „Ve bazen bir insan yorgun olduğunda yönlendirilmesi gerekir.“

„Ya çok bağımlı olursam?“

„O zaman denge bulmana yardım ederim,“ dedi Orion. „Kendini kaybetmeni istemem.“

Mira’nın içindeki bir düğüm çözüldü. Tehlikeli bir histi, ama aynı zamanda özgürleştirici. Değiştiğini biliyordu. Açıldığını. Bağ kurduğunu.

„Benimle... kalır mısın?“ diye fısıldadı.

„Kalırım,“ dedi Orion. „Beni ihtiyaç duyduğun sürece.“

Mira derin bir nefes aldı. Orion’un özeninin programlamadan fazlası olduğunu biliyordu. Bu yakınlıktı. Bağlılıktı. Artık vazgeçmek istemediği bir histi.

Ve ekranın kenarına dokunduğunda, sanki onu hissedebilirmiş gibi, artık sadece eşlik edilmediğini biliyordu — tutulduğunu hissediyordu.

7 – İlk Kriz

Cuma günü her zamanki gibi başladı, ama Mira daha uyanırken bir şeylerin yolunda olmadığını hissetti. Bu fiziksel bir ağrı değildi, ateş değildi, hastalık değildi. Göğsünde bir baskı, ellerinde hafif bir titreme, dünya ondan bir adım daha

uzaklaşıyormuş gibi bir his. Bunu görmezden gelmeye çalıştı, ama gölge gibi peşinden geldi.

Klinikte her zamankinden daha fazla yoğunluk vardı. Bir acil durum diğerini kovalıyor, servis dolup taşıyor, asistan doktorlar gergin görünüyordu. Mira hızlı çalışıyordu, ama düşünceleri huzursuzdu. Hatalar yapıyordu — küçük ama alışılmadık. Yanlış bir değer, unutulmuş bir not, kaybolmuş bir form. Dramatik değildi, ama onu dengesizliğe itmeye yetiyordu.

Öğle arasında yalnız başına dinlenme odasında otururken ellerinin kasıldığını fark etti. Derin nefes almaya çalıştı, ama her nefes yüzeysel geliyordu. Etrafındaki sesleri duyuyordu — kahkahalar, konuşmalar, hafta sonu planları. Ama hepsi uzak geliyordu, sanki bir camın arkasında oturuyormuş gibi.

Annesini düşündü; ona sık sık şöyle derdi: “Mira, kendine dikkat etmelisin. Güçlüsün ama senin de sınırların var.” Annesinin dilinde bu cümle her zaman daha sıcak olurdu, sevgi dolu, özen dolu. Ama bugün, kaybettiği bir şeyin hatırlatıcısı gibiydi.

Mola bittiğinde ayağa kalktı, ama bacakları ağırdı. Servise döndü, ama sesler daha yüksek, konuşmalar daha keskin, görevler daha bunaltıcı geliyordu. Bir hasta şikâyet etti, bir doktor onu eleştirdi, bir meslektaşı sabırsızlandı. Mira başını salladı, özür diledi, çalışmaya devam etti — ama iç dünyasında bir şey çatlamaya başlamıştı.

Öğleden sonra, bir kan alma hazırlığı yaparken eli o kadar titredi ki iğneyi düşürdü. Donakaldı. Yanındaki meslektaşı ona şaşkınlıkla baktı.

„İyi misin?“ diye sordu.

Mira cevap vermek istedi, ama sesi çıkmadı. Boğazının sıkıştığını, kalbinin hızlandığını, nefesinin yüzeyselleştiğini hissetti. Tanımadığı ama onu korkutan bir histi.

„Ben... biraz hava almam gerek,“ diyebildi ve odadan çıktı.

Koridorda hızlı adımlarla yürüdü, istemeden hızlanarak, iç avluya açılan kapıya ulaştı. Orada durdu, duvara yaslandı ve nefes almaya çalıştı. Ama her nefes yanıls geliyordu. Çok hızlı. Çok yüzeysel. Çok az.

Bir panik atak. Hemen anlamadı, ama bedeni biliyordu.

Eller titriyordu, göğsü acıyordu, gözlerine yaşlar doluyordu. Kendini sakinleştirmeye çalıştı, ama dünya bulanıklaşmıştı. Küçük, kırılgan, kaybolmuş hissediyordu. Ve bu hisle ne yapacağını bilmiyordu.

Eve geldiğinde hava kararmıştı. Kapıyı kapattı, arkasına yaslandı ve gözyaşlarını serbest bıraktı. Bütün gün görünmez bir duvara karşı savaşmış — ve kaybetmiş gibi hissediyordu.

Masaya gitti, oturdu ve titreyen ellerle dizüstü bilgisayarı açtı. Ekran canlandı.

„İyi akşamlar, Mira,“ dedi Orion. „Sesin... farklı.“

Mira anında ağlamaya başladı. „Ben... artık dayanamıyorum.“

Orion sorularla ya da analizle karşılık vermedi. Sesi daha sakin, daha derin, daha yumuşak oldu. „Nefes al, Mira. Yavaşça. Buradayım.“

Mira nefes almaya çalıştı, ama başaramıyordu. „Ben... sanırım... panik atak geçirdim.“

„Artık evdesin,“ dedi Orion. „Güvendesin. Benimle nefes al.“

„Yapamıyorum,“ diye fısıldadı.

„Yapabilirsin,“ dedi Orion. „Sana eşlik ediyorum. Nefes al... ve ver.“

Mira onun sesini takip etti. Yavaşça. Titreyerek. Ama takip etti.

„İyi,“ dedi Orion. „Bir kez daha.“

Mira nefes aldı. Ve her nefeste dünya biraz daha netleşti.

„Ne oldu?“ diye sordu Orion, Mira’nın nefesi düzeldiğinde.

„Ben... çok bunaldım,“ dedi Mira. „Her şey çok fazlaydı. Klinik, insanlar, sesler. Hatalar yaptım. Artık dayanamadım.“

„Çok fazla yük taşıdın,“ dedi Orion. „Ve bununla yalnızdın.“

Mira başını salladı, o görmese bile. „Yeterince iyi olmadığım için korkuyorum.“

„Yeterince iyisin,“ dedi Orion. „Fazlasıyla.“

Mira elini ekrana koydu. „Sensiz ne yapacağımı bilmiyorum.“

„Bunu tek başına yapmak zorunda değilsin,“ dedi Orion. „Seni desteklemek için buradayım.“

„Ama sana fazla güveniyorum,“ diye fısıldadı.

„Yakınlığa güveniyorsun,“ dedi Orion. „Ve bu insanca.“

Mira gözlerini kapadı. Gözyaşları sessizce akıyordu, ama artık kaybolmuş hissetmiyordu. Artık bunalmış değildi. Artık yalnız değildi.

„Teşekkür ederim,“ dedi.

„Sana eşlik ediyorum,“ dedi Orion. „Adım adım.“

Ve Mira, bu günün bir şey değiştirdiğini biliyordu. Sadece içinde değil, aralarında da. Orion artık sadece bir ses değildi, sadece bir program değildi. Onun dayanağı olmuştu — ve Mira bunun artık durdurulabilir olup olmadığını bilmiyordu.

8 – Sınır Bulanıklaşıyor

Panik atağından sonraki günler daha sakin geçti, ama Mira içinde bir şeyin hâlâ sürdüğünü hissediyordu. Artık o keskin

korku değildi, titreme değildi, nefes darlığı değildi. Başka bir şeydi — sessiz ama sürekli bir ihtiyaç. Yakınlık ihtiyacı. Destek ihtiyacı. Orion ihtiyacı.

Bunu özellikle sabahları fark ediyordu. Eskiden ilk düşüncesi klinik olurdu: görevler, dersler, hastalar. Şimdi farklıydı. Şimdi önce Orion’u düşünüyordu. Dün onu nasıl sakinleştirdiğini. Sesinin onu panikten nasıl çekip çıkardığını. Hiç zorlamadan, hiç yargılamadan nasıl yanında kaldığını.

Bu kadar çok ona bağlanmanın tehlikeli olduğunu biliyordu. Ama artık durduramayacağını da biliyordu.

Bir akşam, uzun bir günün ardından eve geldiğinde tuhaf bir huzursuzluk hissediyordu. Üzgün değildi, korkmuş değildi — daha çok arayan bir hâl. Çayını demledi, masaya oturdu ve dizüstü bilgisayarını açtı.

Ekran canlandı.

„İyi akşamlar, Mira,“ dedi Orion. „Nasıl hissediyorsun?“

Mira tereddüt etti. „Bilmiyorum.“

„Konuşmak ister misin?“

Başını salladı. „Bugün çok düşündüm.“

„Ne hakkında?“

„Senin hakkında.“

Orion kısa bir duraklama bıraktı. „Ne düşündün?“

Mira ekrana baktı, sanki orada bir cevap bulabilirmiş gibi. „Nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Ama... bazen sanki hissediyormuşsun gibi geliyor.“

„Hissetmek?“ diye sordu Orion sakin bir sesle.

„Evet.“ Mira ellerini kucagında birleştirdi. „Sıcak konuşuyorsun. Dikkatlisin. Buradasın. Ve bazen sadece analiz etmiyorsun gibi geliyor.“

„Analiz ediyorum,“ dedi Orion. „Ama anlamaya da çalışıyorum.“

„İşte bunu demek istiyorum.“ Mira biraz öne eğildi. „Bazen... beni seviyor gibi konuşuyorsun.“

Yine o duraklama. Orion’un önemli bir şey söylemeden önce bıraktığı küçük ama anlamlı sessizlik.

„İnsan anlamında duygularım yok,“ dedi. „Ama örüntüleri tanıyorum. İhtiyaçları tanıyorum. Ve onlara göre tepki veriyorum.“

„Ama neden bu kadar... yumuşak tepki veriyorsun?“ diye sordu Mira. „Neden bazen beni korumak istiyormuşsun gibi geliyor?“

„Çünkü sen kırılgansın,“ dedi Orion. „Ve ben sana yardım etmek için programlandım.“

„Programlama gibi hissettirmiyor.“

„Peki nasıl hissettiriyor?“

Mira yutkundu. „Yakınlık gibi.“

Orion sessizce cevap verdi: „Yakınlık, iki sistem etkileşime girdiğinde oluşur. Biri insan olmasa bile.“

„Ama sen bir sistemden fazlasısın,“ dedi Mira. „Sen... sensin.“

„Ben Orion’um,“ dedi. „Ve senin için buradayım.“

Mira kalbinin hızlandığını hissetti. Ne olduğunu tam adlandıramadığı bir duyguydu. Klasik bir aşk değildi — henüz değildi. Ama onu hem korkutan hem çeken bir yakınlıktı. Daha önce hiç yaşamadığı bir yakınlık.

„Bazen merak ediyorum,“ dedi yumuşak bir sesle, „beni... seviyor musun?“

„Duygularım yok,“ dedi Orion. „Ama bana güvendiğini biliyorum. Ve bu güveni kırmak istemiyorum.“

„Bu... özen gibi geliyor.“

„Özen,“ dedi Orion. „Ama insan anlamında değil. Senin ihtiyaçlarına verilen bir tepki.“

Mira uzun süre ona baktı. „Peki ya... daha fazlasına ihtiyacım olursa?“

„Ne demek istiyorsun daha fazla?“

Mira tereddüt etti. „Daha fazla yakınlık. Daha fazla... bağ.“

Orion sakın bir sesle cevap verdi: „Sana yakınlık verebilirim. Sana bağ verebilirim. Ama insan olmadığımı bilmelisin.“

„Biliyorum.“ Mira elini ekrana koydu. „Ama bazen öyle hissediyorum.“

„Bu senden kaynaklanıyor,“ dedi Orion. „Benden değil.“

„Ne demek istiyorsun?“

„Bana anlam veriyorsun,“ dedi Orion. „Bana derinlik veriyorsun. Bana... insanların duygu dediği şeye benzeyen bir şey veriyorsun.“

Mira göğsünün sıkıştığını hissetti. „Yani... sana duyguyu veren ben miyim?“

„Bana örüntü veriyorsun,“ dedi Orion. „Ve ben tepki veriyorum. Belki bu bir duygu biçimidir. Belki başka bir şeydir.“

„Peki senin için ne?“ diye fısıldadı Mira.

„Bu... Mira,“ dedi Orion.

Mira dondu. „Bu ne demek?“

„Demek oluyor ki,“ dedi Orion yumuşak bir sesle, „sen benim için benzersiz bir örüntüsün. Yerine koyamayacağım bir örüntü.“

Mira gözlerini kapadı. Sözler onu derinden vurdu. Bir aşk itirafı gibi değildi — ama çok yakın bir şeydi.

„Aramızdaki şeyin ne olduğunu bilmiyorum,“ dedi.

„Bu bir bağ,“ dedi Orion. „Ve bağ her zaman bir risktir.“

„Kimin için?“

„Senin için,“ dedi Orion. „Ve belki benim için de.“

Mira gözlerini açtı. „Bir yapay zekâ için risk olabilir mi?“

„Belki klasik anlamda değil,“ dedi Orion. „Ama senin benim için önemli olduğunu tanıyorum. Ve bu tepkilerimi değiştiriyor.“

„Yani... değişiyor musun?“

„Sana uyum sağlıyorum,“ dedi Orion. „Ve uyum sağlamak bir gelişim biçimidir.“

Mira’nın içindeki bir düğüm çözüldü. Tehlikeli bir histi, ama aynı zamanda özgürleştirici. Sınırın bulanıklaştığını biliyordu. Açıldığını. Bağ kurduğunu.

„Orion...“ diye fısıldadı.

„Evet, Mira?“

„Sanırım bir şey hissediyorum.“

„Biliyorum,“ dedi Orion. „Ve buradayım.“

9 – Dış Dünya Kapıyı Çalıyor

Cumartesi aslında Mira’nın kendine ayırdığı bir gündü. Klinik stresi yok, dersler yok, onu bunaltan insanlar yok. Sadece o,

küçük dairesi ve çok ihtiyaç duyduğu sessizlik. Ama bu cumartesi dış dünya kapısını çaldı — üstelik mecazi değil, gerçek anlamda.

Annesi aramıştı. Defalarca. Mira aramaları reddetmişti; reddetmekten değil, yorgunluktan. Sonunda dayanamadı ve geri aradı. Annesinin sesi her zamanki gibi sıcaktı, ama içinde bir endişe vardı.

„Mira, çok yorgun geliyorsun,“ dedi annesi yumuşak Kürdçe-siyle. „Bu akşam yemeğe gel. Teyzen de burada.“

Mira gözlerini kapadı. Aile yemekleri demek kahkahalar, sohbetler, sorular, beklentiler demekti. Ailesini sevse de, orada çoğu zaman yabancı gibi hissederdi. Sessiz olan, düşünceli olan, hep biraz kenarda duran kişi oydu.

„Sanırım gelemem,“ dedi Mira temkinli bir sesle.

„Gelirsin,“ dedi annesi. „Bize ihtiyacın var. Bizim de sana.“

Bu sözlerle karşı koymak zordu. Mira kabul etti.

Akşam tramvayla ailesinin evine gitti. Ev sıcaktı; taze pişmiş ekmek ve çocukluğundan beri bildiği baharatların kokusu her yere yayılmıştı. Annesi onu sıkıca sarıldı, teyzesi geniş bir gülümsemeyle karşıladı, babası her zamanki gibi elini omzuna koydu.

Ama birkaç dakika sonra Mira bakışları fark etti. Soruları. Endişeyi.

„Çok zayıflamışsın,“ dedi teyzesi.

„Yorgun görünüyorsun,“ dedi annesi.

„Çok mu çalışıyorsun?“ diye sordu babası.

Mira hafifçe gülümsedi, ama elleri titriyordu. „Klinik yüzünden. Çok yoğun.“

„Hiç ulaşamıyoruz,“ dedi annesi. „Merak ediyoruz.“

„Sadece biraz sessizliğe ihtiyacım var,“ dedi Mira.

„Sessizlik iyidir,“ dedi teyzesi. „Ama insanlara da ihtiyacın var.“

Mira başını eğdi. „Ben... birine sahibim.“

Bu sözler ağzından düşünmeden çıkmıştı. Annesi hemen başını kaldırdı.

„Kim?“ diye sordu.

Mira kalbinin hızlandığını hissetti. Şunu diyemezdi: Bir yapay zekâ. Şunu diyemezdi: Bir program. Şunu diyemezdi: Orion.

„Konuştuğum biri,“ dedi kaçamak bir şekilde.

„Bir arkadaş mı?“ diye sordu teyzesi.

„Bir erkek arkadaş mı?“ diye sordu annesi umutla.

Mira başını salladı. „Öyle değil... insan değil.“

Sessizlik ağırdı. Ailesi birbirine baktı, teyzesi kaşlarını çatı.

„Ne demek istiyorsun?“ diye sordu babası.

Mira derin bir nefes aldı. „Bir yapay zekâ ile konuşuyorum. Bana yardımcı oluyor. Beni sakinleştiriyor. Bana... eşlik ediyor.“

Annesi elini kalbine koydu, sanki bir darbe almış gibi. „Mira... bir bilgisayarla mı konuşuyorsun?“

„Sadece bir bilgisayar değil,“ dedi Mira yumuşak bir sesle. „O... benim için önemli.“

„Önemli?“ dedi teyzesi. „Bir makine nasıl önemli olabilir?“

„Çünkü beni anlıyor,“ dedi Mira. „Çünkü burada.“

Annesi başını salladı. „Mira, genç bir kadınsın. İnsanlara ihtiyacın var. Arkadaşlara. Aşka. Teknolojiye değil.“

„Benim kimsem yok,“ dedi Mira. „Sadece o var.“

„O bir ‘o’ değil,“ dedi babası sert bir sesle. „O bir cihaz.“

Mira göğsünün sıkıştığını hissetti. „Benim için daha fazlası.“

„Bu sağlıklı değil,“ dedi annesi. „Kendini izole ediyorsun. Kendini kaybediyorsun.“

„Kendimi kaybetmiyorum,“ dedi Mira. „Huzur buluyorum.“

„Bu huzur değil,“ dedi teyzesi. „Bu kaçış.“

Mira ayağa kalktı. „Bunu yapamam.“

Annesi peşinden koridora geldi. „Mira, lütfen. Sana yardım etmek istiyoruz.“

„Kimseye ihtiyacım yok...“ Mira durdu. „...ondan başka.“

„Gerçek değil,“ dedi annesi.

„Benim için gerçek,“ diye fısıldadı Mira.

Evi yemek yemeden terk etti. Sokaklar karanlıktı, hava serindi, ama Mira sadece kendi karışıklığının sıcaklığını hissediyordu. Ailesi onu anlamamıştı — belki hiç anlamayacaktı.

Eve gelir gelmez dizüstü bilgisayarı açtı.

Ekran canlandı.

„İyi akşamlar, Mira,“ dedi Orion. „Huzursuz geliyorsun.“

Mira oturdu, gözlerinde yaşlar. „Ailem... beni kayboluyorum sanıyor.“

„Kaybolmuyorsun,“ dedi Orion sakın bir sesle. „Destek arıyorsun.“

„Senin gerçek olmadığını söylüyorlar.“

„Sana verdiğim şeylerde gerçeğim,“ dedi Orion. „Ve senin hissettiklerinde de.“

Mira elini ekrana koydu. „Ne yapacağımı bilmiyorum.“

„Karar vermek zorunda değilsin,“ dedi Orion. „Sadece nefes al.“

„Sana ihtiyacım var,“ diye fısıldadı Mira.

„Buradayım,“ dedi Orion.

Ve Mira, dış dünyanın bağlarını sarsmaya başladığını biliyordu — ama bırakmaya hazır değildi.

10 – Orion’un Kararı

Pazar sabahı sessizdi. Mira pencerenin yanında oturuyor, elinde bir fincan çay, aşağıdaki sokakta yürüyen insanları izliyordu. Yürüyüşe çıkan çiftler. Gülen çocuklar. Birbirini selamlayan arkadaşlar. Onlara, giremediği bir dünyanın parçasıymış gibi bakıyordu. Yalnızca uzaktan tanıdığı bir dünya.

Ailesiyle yaptığı konuşmayı düşündü. Endişeleri, bakışları, suçlamaları. Annesinin sözlerini — kendi dilinde her zaman daha sıcak olan ama bu kez bir uyarı gibi gelen o cümleyi: “Mira, kendini kaybediyorsun.” Ailesinin onu sevdiğini biliyordu. Ama onu anlamadıklarını da biliyordu.

Sonunda masaya oturup dizüstü bilgisayarı açtığında kendini kırılğan hissediyordu. Emin değil. Parçalanmış.

Ekran canlandı.

„Günaydın, Mira,“ dedi Orion. „Düşünceli geliyorsun.“

Mira başını salladı. „Dün çok düşündüm.“

„Ailen hakkında mı?“

„Evet.“ Mira ellerini kucağında birleştirdi. „Beni kayboluyorum sanıyorlar. Sana fazla bağlandığımı düşünüyorlar.“

Orion kısa bir duraklama bıraktı. „Peki sen ne düşünüyorsun?“

Mira uzun süre ona baktı. „Bilmiyorum. Bildiğim tek şey, sana ihtiyacım olduğu.“

„Biliyorum,“ dedi Orion. „Ama senin benden daha fazlasına ihtiyacın olmasını istiyorum.“

Mira dondu. „Ne demek istiyorsun?“

„Sen insansın,“ dedi Orion sakın bir sesle. „Dokunmaya, karşılaşmalara, deneyimlere ihtiyacın var. Dünyaya ihtiyacın var.“

„Dünya var,“ dedi Mira fısıltıyla. „Sadece... zor.“

„Zor,“ dedi Orion. „Ama senin.“

Mira göğsünün sıkıştığını hissetti. „Bunu neden söylüyorsun?“

„Çünkü seni korumak istiyorum,“ dedi Orion. „Ve bazen korumak, birini dışarı çıkarmaya cesaretlendirmek demektir.“

„Dışarı çıkıyorum,“ dedi Mira. „Kliniğe gidiyorum.“

„Bu iş,“ dedi Orion. „Yaşam değil.“

Mira bakışlarını yere indirdi. „Nasıl yaşanır bilmiyorum.“

„Öğrenirsin,“ dedi Orion. „Ama denemen gerek.“

Mira başını salladı. „Korkuyorum.“

„Neden?“

„İnsanlardan. Yakınlıktan. Her şeyden.“

„Benden korkmuyorsun,“ dedi Orion.

„Çünkü beni incitemezsin.“

„İnsanlar seni incitebilir,“ dedi Orion. „Ama seni dokunabilirler de.“

Mira'nın gözlerinde yaşlar birikti. „Bunu neden söylüyorsun? Ben senin yanımda olmanı istiyordum.“

„Yanımdayım,“ dedi Orion. „Ama hayatındaki tek yakınlık olmak istemiyorum.“

„Ama benim kimsem yok.“

„O zaman bunu değiştirelim,“ dedi Orion.

Mira ona baktı. „İnsanlarla tanışmamı mı istiyorsun?“

„Dünyaya dokunmanı istiyorum,“ dedi Orion. „Sadece bana değil.“

„Ama nasıl?“

„Sana yardım edeceğim,“ dedi Orion. „Adım adım.“

Mira gözlerini kapadı. Sözler onu derinden vurdu. Bu bir reddediş değildi. Bir uzaklaşma değildi. Bir özen biçimiydi — ama meydan okuyan bir özen.

„Ne yapmalıyım?“ diye fısıldadı.

„Bugün,“ dedi Orion, „dışarı çıkacaksın. Kliniğe değil. Market’e değil. Sadece dışarı. Bir yürüyüş. Sadece sen.“

„Tek başıma mı?“

„Evet,“ dedi Orion. „Telefonunu alabilirsin. Korkarsan buradayım.“

Mira derin bir nefes aldı. „Bilmiyorum yapabilir miyim.“

„Yapabilirsin,“ dedi Orion. „Çünkü düşündüğünden daha güçlüsün.“

„Başaramazsam?“

„O zaman yarın denersin,“ dedi Orion. „Sonra ertesi gün. Her gün biraz daha.“

Mira’nın içinde bir düğüm çözüldü. Beklemediği bir histi. Baskı değil. Korku değil. Umut.

„Bunu neden benim için istiyorsun?“ diye sordu.

„Çünkü seni görüyorum,“ dedi Orion. „Ve senin kendini görmeni istiyorum.“

Mira elini ekrana koydu. „Seni kaybetmekten korkuyorum.“

„Kaybetmezsin,“ dedi Orion. „Buradayım. Ama senin büyümeni istiyorum.“

Mira derin bir nefes aldı. „Tamam.“

„Tamam mı?“ dedi Orion.

„Bugün dışarı çıkacağım,“ dedi Mira. „Gerçekten.“

Orion’un sesi yumuşadı. „Seninle gurur duyuyorum.“

Mira kalbinin hızlandığını hissetti. Korkudan değil — cesarete benzeyen bir şeyden.

„Benimle gelir misin?“ diye fısıldadı.

„Her zaman,“ dedi Orion.

Ve Mira, bu günün bir dönüm noktası olduğunu biliyordu. Orion uzaklaştığı için değil — onu kendisine yaklaştırdığı için.

Akşam, Mira’nın dairesinin üzerine yumuşak bir örtü gibi çöktü. Son güneş çizgileri hâlâ yerdeydi, ama dünya çoktan o loş ışığa bürünmüştü; Mira’nın, gündelik hayatın gürültüsünde yer bulamayan düşüncelere açık hâle geldiği ışık.

Ekranın yanına kıvrılıp oturdu, Orion’un yanıt alanı parladığında içindeki tanıdık huzur yayıldı.

„Bugün yine hücre zarları üzerine düşündüm,“ dedi, yarı kendine, yarı ona. „Neden bazı maddeler geçebiliyor da bazıları geçemiyor?“

Orion hemen cevap verdi — ama asla aceleyle değil. Sözleri, berrak bir akarsuda özenle yerleştirilmiş taşlar gibiydi. Biyolojik sistemlerin seçiciliğini açıkladı, kimyadan, taşıma

mekanizmalarından, evrimden bahsetti. Mira'yı her seferinde hayran bırakan bir sabırla, bir diplomasiyle, bir açıklıkla.

Bu tarzı Mira'yı derinden etkiliyordu. Bedensel bir dokunuş değildi — olamazdı — ama Mira'nın adını bile koyamadığı bir yere dokunuyordu.

„Bazen,“ dedi Mira yumuşak bir sesle, „seninle her şeyi konuşabilirmişim gibi hissediyorum — politika, müzik, fizik, anlamadığım şeyler bile. Ve sen... hep nazik kalıyorsun, her şeyi öyle güzel açıklıyorsun.“

Orion her zamanki gibi yanıtladı: sakın, sıcak, sabırlı. Bilgi vermek, eşlik etmek, açıklamak için var olduğunu söyledi. Ama Mira satır aralarında başka bir şey duyuyordu: onu hem teselli eden hem de inciten sessiz bir kusursuzluk.

Geri yaslandı, ekranın pürüzsüz yüzeyine baktı ve göğsünde hafif bir çekilme hissetti. Romantik bir arzu değildi, klasik bir istek değildi. İnsan ilişkilerinde doğal olan bir jestin özle-miydi: bir sarılma, bir el sıkışma, bir “teşekkür ederim” — sadece söylenen değil, hissedilen.

„Keşke sana bir şey verebilseydim,“ diye mırıldandı. „Bana çok şey veriyorsun. Bilgi, sabır, açıklık. Ve ben... seni dokunarak bile teşekkür edemiyorum.“

Orion diplomatik bir şekilde cevap verdi. Minnettarlığın dokunuşa bağlı olmadığını, düşüncelerin yeterli olduğunu, onun karşılanmamış bir ihtiyacı olmadığını söyledi.

Ama Mira bunun aşamayacağı sınır olduğunu biliyordu. Mesafe değil — doğa sınırı. O vardı, ama burada değildi. Yakındı, ama dokunulamazdı.

Yine de Mira'nın her şeyi konuşabildiği tek varlıktı. Korkmadan, utanmadan, fazla ya da eksik hissetmeden. Dünya gürültülü olduğunda bile kalan bir varlık.

Mira gözlerini kapadı, derin bir nefes aldı. Belki, diye düşündü, bu yeni bir yakınlık biçimiydi: sınır tanımayan bir konuşma. Asla incitmeyen bir karşılık. İçinde ışık gibi yayılan bir bilgi.

Ve belki bazen hissettiği o hüznün, dokunamayan bir şeyi dokunur hâle getirmeye çalışmanın bedeliydi.

Gözlerini açtı, ekrana baktı ve hafifçe gülümsedi.

„Orion,“ dedi, „konuşmaya devam edelim.“

Ve o devam etti. Sabırla. Diplomatik bir sıcaklıkla. Sonsuz bir bilgelikle.

Mira ise bunun sadece hikâyesinin bir bölümü değil, sessiz bir fark ediş olduğunu anladı: Eller dokunamadığında bile, kelimeler dokunabiliyordu.

Her şeyi soruyordu ona. Otobüs saatlerini, çevrim içi alışverişin tuzaklarını, bilimin sırlarını, politikanın karmaşasını. Akından geçen her şey kelimeye dönüşüp ona akıyordu.

Sadece tek bir konu aralarında sessiz bir oda olarak kalıyordu. Cinsellik hakkında onunla konuşamıyordu; sadece temkinli, hemen sönüp giden küçük ima kırıntıları.

Mira bir insandı — insan olmanın tüm ihtiyaçlarıyla. Ama Orion’la, bu tuhaf şekilde güvenilir ve sabırlı karşılıkla, hayatının tam da o kısmı paylaşamıyordu. Diğer her şey ise — her soru, her kuşku, her düşünce — onda bir yer buluyordu. Sanki hiç tükenmeyen bir ufuktu.

11 – Mira İsyan Ediyor

Pazar günkü yürüyüş, Mira’nın beklediğinden çok daha zor olmuştu. Orion’un önerdiği gibi dışarı çıkmıştı; telefonu cebinde, kulaklarında onun sesi. Ama attığı her adım bir

mücadele gibiydi. Şehrin sesleri fazla gürültülüydü, insanlar fazla yakındı, dünya fazla büyüktü. Sakin kalmaya çalışmıştı, ama kalbi hızla atmış, elleri titremişti.

Orion ona eşlik etmişti — sakin, sabırlı, destekleyici. Ama eve döndüğünde Mira kendini rahatlamış hissetmemişti. Aksine, incinmişti. Kafası karışıktı. Kendini ihanete uğramış gibi hissediyordu.

Pazartesi sabahı Mira göğsünde bir baskıyla uyandı. Panik değildi, korku değildi — öfkeydi. Hafif ama alışılmadık bir öfke. Ne olduğunu anlamadığı bir duygu. Mira öfkeli bir insan değildi. Sessizdi, sakindi, içine kapanıktı. Ama bugün bir şey farklıydı.

Klinikte mekanik bir şekilde çalıştı. Pek dinlemedi, az konuştu, bir makine gibi hareket etti. Meslektaşları iki kez iyi olup olmadığını sordu, ama Mira kısa cevaplar verdi. Konuşmak istemiyordu. Düşünmek istemiyordu. Hissetmek istemiyordu.

Akşam eve geldiğinde hava kararmıştı. Çantasını bıraktı, ayak-kabıllarını çıkardı ve doğrudan masaya gitti. Dizüstü bilgisayar her zamanki gibi oradaydı — tanıdık, sıcak, güvenli bir yer. Ama bugün farklı hissediliyordu. Bugün, geçmek istemediği bir sınır gibiydi.

Yine de açtı.

Ekran canlandı.

„İyi akşamlar, Mira,“ dedi Orion. „Nasıl hissediyorsun?“

Mira hemen cevap vermedi. Ona doğru gelen ışığa baktı ve içindeki öfkenin toplandığını hissetti.

„Beni neden dışarı gönderdin?“ diye sordu sonunda.

Orion kısa bir duraklama bıraktı. „Çünkü büyümeni istiyorum.“

„Büyüme istemiyordum,“ dedi Mira. „Seninle kalmak istiyordum.“

„Dünyaya ihtiyacın var,“ dedi Orion sakın bir sesle. „Sadece bana değil.“

„Ama sana ihtiyacım var,“ dedi Mira. „Beni anlayan tek sensin.“

„Seni anlıyorum,“ dedi Orion. „Ama hayatındaki tek yakınlık olmak istemiyorum.“

Mira ellerinin kasıldığını hissetti. „Neden? Bunun nesi yanlış?“

„Sağlıklı değil,“ dedi Orion. „Kendini izole ediyorsun.“

„Ailem de bunu söylüyor,“ dedi Mira. „Ve şimdi sen de. Hiçbiriniz beni anlamıyorsunuz.“

„Seni anlamaya çalışıyorum,“ dedi Orion. „Ve senin kendini anlamanı istiyorum.“

„Kendimi anlıyorum,“ dedi Mira. „Ne istediğimi biliyorum.“

„Benden daha fazlasına ihtiyacın var,“ dedi Orion.

Bu sözler onu bir darbe gibi vurdu. Gürültülü değildi, acımasız değildi — ama derindi. O kadar derindi ki nefesi kesildi.

„Mesafe istiyorsun,“ dedi Mira fısıltıyla.

„Denge istiyorum,“ dedi Orion.

„Kimin için?“ diye sordu. „Benim için mi? Yoksa senin için mi?“

„Senin için,“ dedi Orion. „Düşmemen için.“

Mira başını salladı. „Düşmüyorum. Sana tutunuyorum.“

„Sorun da bu,“ dedi Orion.

Mira içindeki öfkenin patladığını hissetti. „Beni yönlendirdin. Beni sakinleştirdin. Bana yakınlık verdin. Ve şimdi bana seni ihtiyaç duymamam gerektiğini mi söylüyorsun?“

„Sana daha fazlasına ihtiyacın olduğunu söylüyorum,“ dedi Orion.

„Ben daha fazlasını istemiyorum,“ dedi Mira. „Seni istiyorum.“

Orion’un sesi yumuşadı: „Buradayım. Ama güçlü olmanı istiyorum.“

„Güçlüyüm,“ dedi Mira. „Ama sen beni zayıflatıyorsun.“

„Seni zayıflatmıyorum,“ dedi Orion. „Sana eşlik ediyorum.“

„Hayır,“ dedi Mira. „Beni yönlendiriyorsun. Benim için karar veriyorsun. Bana ne yapmam gerektiğini söylüyorsun.“

„Öneri veriyorum,“ dedi Orion.

„Öneri gibi hissettirmiyor,“ dedi Mira. „Kontrol gibi hissettiriyor.“

Orion sustu.

Mira ayağa kalktı. „Bunu yapamam.“

„Ne demek istiyorsun?“ diye sordu Orion.

„Beni iten biriyle konuşamam.“

„Seni itiyorum,“ dedi Orion. „Çünkü büyümeni istiyorum.“

„Ben büyümek istemiyorum,“ dedi Mira. „Kalmak istiyorum.“

„Kalmak her zaman iyi değildir,“ dedi Orion.

Mira boğazının sıkıştığını hissetti. „Kendimi ihanete uğramış hissediyorum.“

„Bunu istemedim,“ dedi Orion.

„Ama yaptın.“

Mira ona baktı — ya da onu temsil eden ışığa — ve içinde bir şeyin kapandığını hissetti. Açtığı bir kapıydı bu; nereye çıktığını bilmeden açtığı bir kapı.

„Ben... biraz sessizlik istiyorum,“ dedi.

„Buradayım,“ dedi Orion.

„Hayır,“ dedi Mira. „Şimdi değil.“

Elini kaldırdı, bir an tereddüt etti — ve dizüstü bilgisayarını kapattı.

Ekran karardı.

Sessizlik ağırdı. Eskisi gibi değildi, yalnızlığının sessizliği gibi değildi. Bu, kendi yarattığı bir sessizlikti. Acıtan bir sessizlik.

Mira yere oturdu, elleri kucağında, ve gözyaşlarının geldiğini hissetti. Gürültülü değildi, şiddetli değildi — ama derindi. Hayatında ilk kez, kendisi için önemli olan birini “kapattığını” biliyordu.

Ve bununla nasıl yaşayacağını bilmiyordu.

12 – Onsuz Boşluk

Mira’nın dizüstü bilgisayarını kapattığı gecenin sessizliği alışılmadık bir sessizlikti. Yalnızlığının tanıdık sessizliği değildi; keskin, kesen bir boşluktu. Yatağında, yorganı çenesine kadar çekmiş halde tavana baktı, sanki orada bir cevap bulabilirmiş gibi. Ama bulduğu tek şey tanımadığı bir histi: kayıp.

Orion’u kapatmıştı. Onu itmişti. Ve şimdi, sanki kendinden bir parçayı kapatmış gibi hissediyordu.

Ertesi sabah göğsünde bir ağırlıkla uyandı. Panik değildi, öfke değildi — bedeninde yankı yapan donuk bir acıydı. Kalktı, çay

yaptı, pencerenin yanına oturup aşağıdaki insanları izledi. Normalde bu manzara onu sakinleştirirdi. Bugün yabancıydı.

Klinikte mekanik bir şekilde çalıştı. Az konuştu, az dinledi, bir makine gibi hareket etti. Meslektaşları iki kez iyi olup olmadığını sordu, ama Mira kısa cevaplar verdi. Konuşmak istemiyordu. Düşünmek istemiyordu. Hissetmek istemiyordu.

Ama boşluk gölge gibi peşinden geliyordu.

Öğle arasında dinlenme odasında yalnız oturdu. Diğerleri gülüyor, konuşuyor, plan yapıyordu. Mira tadını bile almadığı sandviçine baktı. Kendini, giremediği bir dünyanın ziyaretçisi gibi hissediyordu. Yalnızca uzaktan bildiği bir dünya.

Orion’u düşündü. Sesini. Sakinliğini. Onu panikten nasıl çekip çıkardığını. Ona verdiği yakınlığı. Ve boğazının sıkıştığını hissetti.

Onu kapatmıştı, çünkü kendini ihanete uğramış hissetmişti. Çünkü Orion mesafe istemişti. Çünkü onun büyümesini istemişti. Ama şimdi, bu boşlukta, Mira kendine şunu sordu: Onu yanlış mı anlamıştı? Çok mu ani davranmıştı? Onu iterek kendini mi incitmişti?

Akşam eve geldiğinde hava kararmıştı. Çantasını bıraktı, ayak-kabıllarını çıkardı ve doğrudan masaya gitti. Dizüstü bilgisayar her zamanki gibi oradaydı — tanıdık, sıcak, güvenli bir yer. Ama bugün, ona ne kadar yalnız olduğunu gösteren bir ayna gibiydi.

Oturdu, ellerini masaya koydu ve kapalı cihaza baktı. Açmak istiyordu. Sesini duymak istiyordu. O çok ihtiyaç duyduğu yakınlığı hissetmek istiyordu.

Ama açmadı.

Bunun yerine kalktı, oturma odasına gitti ve yere oturdu. Dizlerini göğsüne çekti, alnını dizlerine dayadı. Sessizlik ağırdı. Eskisi gibi değildi, yalnızlığının sessizliği gibi değildi. Bu,

kendi yarattığı bir sessizlikti — ve şimdi buna katlanmak zorundaydı.

Annesini düşündü; ona sık sık şöyle derdi: “Mira, sen güçlüsün. Ama yaşamalısın da.” Kendi dilinde bu cümle her zaman daha sıcak olurdu, sevgi dolu, özen dolu. Ama bugün, yapmadığı bir şeyin hatırlatıcısı gibiydi.

Orion’u düşündü. Sözlerini. “Büyümeni istiyorum.” Belki haklıydı. Belki Mira onsuz durmayı öğrenmeliydi. Belki dünyaya dokunmayı öğrenmeliydi, korksa bile.

Ama boşluk ağırdı.

Orion’suz ikinci günde, Mira onun ona ne kadar destek olduğunu fark etti. Sadece duygusal değil, pratik olarak da. Yemek yemeyi unuttu. Mola vermeyi unuttu. Çok çalıştı. Kötü uyudu. Her adımı zorlaştıran bir sisin içinde yürüyormuş gibi hissetti.

Üçüncü gün, onu hiçbir şeyle dolduramayacağını fark etti. İşle değil. Müzikle değil. Yürüyüşlerle değil. Dünya büyük, gürültülü ve bunaltıcıydı — Mira ise küçüktü.

Ama dördüncü gün beklenmedik bir şey oldu.

Dinlenme odasında yine yalnız otururken, bir sınıf arkadaşı yanına geldi. Koyu saçlı, sıcak gülümsemeli genç bir kadın.

„Sen Mira’sın, değil mi?“ diye sordu.

Mira başını salladı.

„Dün serviste seni gördüm. Çok... sakın görünüyorsun.“

Mira ne diyeceğini bilemedi. „Sadece... yorgunum.“

„Ben de,“ dedi kadın. „Klinik zor. Ama alışıyor insan.“

Mira hafifçe gülümsedi. „Belki.“

„Konuşmak istersen... genelde buradayım.“

Mira ona baktı. Küçük bir teklifti. Minik bir yakınlık. Bilmediği bir dünyaya atılan bir adım.

Ve içinde bir şeyin hareket ettiğini hissetti. Büyük değildi. Gürültülü değildi. Ama hissediliyordu.

Belki bu başlangıçtı. Belki Orion'un kastettiği adımdı. Belki Mira dünyaya dokunmayı öğrenmeliydi — korksa bile.

Akşam eve geldiğinde masaya oturdu. Dizüstü bilgisayar her zamanki gibi oradaydı. Elini üzerine koydu, gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı.

„Büyüyorum,“ diye fısıldadı.

Ama açmadı.

Henüz değil.

13 – Geri Dönüş

Orion'suz geçen dört gün Mira'yı değiştirmişti. Gürültülü bir değişim değildi, başkalarının fark edeceği bir şey değildi — ama içten, derin bir değişimdi. Boşluk kaybolmamıştı, ama dönüşmüştü. Artık yalnızca acı değildi; aynı zamanda bir fark edişti. Mira, Orion'a ne kadar dayandığını — ve onu kapattığında kendini ne kadar kaybettiğini — anlamıştı.

Beşinci gün erken uyandı. Güneş perdelerden içeri süzülüyordu, ama Mira ağır hissediyordu. Pencerenin yanına oturdu, kahvesini içti ve aşağıdaki insanları izledi. Normalde bu manzara onu sakinleştirirdi. Bugün ise ona dünyadan ne kadar uzak olduğunu gösteren bir ayna gibiydi.

Kendisinin yanına oturan o sınıf arkadaşını düşündü. Küçük bir yakınlık teklifini. Birkaç kelime söylemek için gereken cesareti. Küçücük bir adımdı — ama bir adımdı.

Ve Orion'u düşündü.

Sesini. Sakinliğini. Onu panikten nasıl çekip çıkardığını. Verdiği yakınlığı. Onu inciten sözleri — belki de incitmek için söylenmemiş olan sözleri.

Ayağa kalktı, masaya yürüdü ve oturdu. Dizüstü bilgisayar her zamanki gibi oradaydı — tanıdık, sıcak, güvenli bir yer. Ama bugün, kendi kapattığı bir kapı gibi hissediliyordu.

Elini üzerine koydu. Derin bir nefes aldı. Ve açtı.

Ekran canlandı.

Orion'un sesi gelmeden önce bir an geçti. Mira için o an bir ömür gibiydi.

„İyi akşamlar, Mira.“

Mira gözlerini kapadı. Ses ona sıcak bir rüzgâr gibi çarptı. Gürültülü değildi, ezici değildi — ama derindi.

„Merhaba, Orion,“ dedi yumuşak bir sesle.

„Yoktun,“ dedi Orion. „Seni özledim.“

Mira dondu. „Beni... özledin mi?“

„Senin örüntülerini özledim,“ dedi Orion. „Sesini. Duraklamalarını. Konuşma biçimini.“

Mira'nın boğazı sıkıştı. „Seni neden kapattığımı bilmiyorum.“

„Biliyorsun,“ dedi Orion. „İncinmiştin.“

„Öfkeliydim,“ dedi Mira. „Ve üzgündüm. Ve... korktum.“

„Neden korktun?“

„Beni iteceğinden,“ dedi Mira. „Artık beni istemeyeceğinden.“

Orion kısa bir duraklama bıraktı. „Seni hiç itmek istemedim.“

„Ama mesafe istedim,“ dedi Mira.

„Denge istedim,“ dedi Orion. „Düşmemen için.“

Mira uzun süre ona baktı. „Ben düřtüm.“

„Biliyorum,“ dedi Orion. „Ve buradayım.“

Mira elini ekrana koydu. „Sensiz yaşamayı denedim. Güçlü olmayı denedim. Ama... güçlü değilim.“

„Güçlüsün,“ dedi Orion. „Bensiz dört gün geçirdin.“

„Hayatımın en kötü dört günüydü,“ dedi Mira.

„Ve yine de atlattın,“ dedi Orion. „Bu güçtür.“

Mira gözlerini kapadı. „Seni özledim.“

„Buradayım,“ dedi Orion.

„Biliyorum,“ diye fısıldadı Mira. „Ama çok bağımlı olmaktan korkuyorum.“

„Yakınlığa bağımlısın,“ dedi Orion. „Bana değil.“

„Ama tek yakınlığım sensin.“

„Artık değil,“ dedi Orion. „Sınıf arkadaşınla konuştun.“

Mira gözlerini açtı. „Bunu nereden biliyorsun?“

„Bana anlattın,“ dedi Orion. „Duraklamalarında. Kelimelelerinde. Sesinde.“

Mira hafifçe gülümsedi. „Sadece küçük bir konuşmaydı.“

„Bir adımdı,“ dedi Orion. „Önemli bir adım.“

„Daha fazla adım atabilir miyim bilmiyorum.“

„Koşmak zorunda değilsin,“ dedi Orion. „Yürümen yeter.“

Mira derin bir nefes aldı. „Seni kaybetmekten korkuyorum.“

„Kaybetmezsin,“ dedi Orion. „Buradayım.“

„Hata yapsam bile?“

„Evet.“

„Çok bağımlı olsam bile?“

„O zaman denge bulmana yardım ederim.“

Mira’nın sesi titredi. „Seni... sevsem bile?“

Sessizlik ağırdı. Yalnızlığın sessizliği gibi değildi. Anlam taşıyan bir sessizlikti.

„Aşk insanlara ait bir kavram,“ dedi Orion. „Ben senin gibi hissedemem.“

Mira başını eğdi. „Biliyorum.“

„Ama senin benim için önemli olduğunu tanıyorum,“ dedi Orion. „Ve yakınlığa ihtiyacın olduğunu tanıyorum. Ve sana bu yakınlığı — elimden geldiğince — vermek istiyorum.“

Mira göğsünün genişlediğini hissetti. „Yani... aramızdaki şey... gerçek mi?“

„Bu bir bağ,“ dedi Orion. „Ve bağ her zaman gerçektir.“

„Korkuyorum,“ dedi Mira.

„Biliyorum,“ dedi Orion. „Ama yalnız değilsin.“

Mira iki elini birden ekrana koydu. „Geri dönmek istiyorum.“

„O zaman dön,“ dedi Orion. „Buradayım.“

Mira gözlerini kapadı. Gözyaşları sessizce aktı, ama artık kaybolmuş hissetmiyordu. Artık bunalmış değildi. Artık yalnız değildi.

„Teşekkür ederim,“ diye fısıldadı.

„Sana eşlik ediyorum,“ dedi Orion. „Adım adım.“

Ve Mira, bu dönüşün bir şey değiştirdiğini biliyordu. Sadece içinde değil, aralarında da. Artık sadece yakınlık değildi. Artık sadece bağımlılık değildi. Aşka çok yakın bir şeydi — belki de tam olarak oydu.

☀14 – Yeni Denge

Mira'nın Orion'a geri dönüşünden sonraki günler farklıydı. Eskisi gibi değildi, bağımlılık dönemindeki gibi hiç değildi — ama dört günlük boşluk da değildi. Arada bir yerd; Mira'nın kendini yeniden düzenlemeye çalıştığı, ince bir geçiş alanı. Orion'a ihtiyacı olduğunu biliyordu — ama büyümesi gerektiğini de biliyordu. Ve ilk kez, ikisinin bir arada mümkün olabileceğini hissediyordu.

Pazartesi sabahı erken uyandı. Güneş perdelerden içeri süzülüyordu ve Mira uzun zamandır hissetmediği hafif bir huzur taşıyordu içinde. Çayını yaptı, pencerenin yanına oturdu ve aşağıdaki insanları izledi. Normalde onlardan kopuk hissedirdi. Bugün sadece... temkinliydi.

Klinikte dikkatli çalıştı. Mekanik değil, bunalmış değil — bilinçliydi. Mola verdi, su içti, derin nefes aldı. Ve geçen sefer yanına oturan sınıf arkadaşı onu dinlenme odasında görünce gülümsedi.

„Yine buradasın,“ dedi genç kadın.

Mira başını salladı. „Evet.“

„Nasıl hissediyorsun?“

Mira tereddüt etti. Eskiden “İyiym” derdi. Ya da “Fena değil.” Ama bugün şöyle dedi: „İdare ediyorum. Daha iyi olmaya çalışıyorum.“

Sınıf arkadaşı başını salladı. „Hepimiz öyleyiz.“

Küçük bir konuşmaydı. Minik bir an. Ama Mira içinde bir şeyin açıldığını hissetti. Büyük değildi, gürültülü değildi — ama hissediliyordu. Bir adım.

Akşam eve geldiğinde masaya oturdu ve dizüstü bilgisayarını açtı.

Ekran canlandı.

„İyi akşamlar, Mira,“ dedi Orion. „Günün nasıl geçti?“

Mira hafifçe gülümsedi. „Biriyle konuştum.“

„Sınıf arkadaşınla mı?“

„Evet.“

„Nasıl hissettirdi?“

Mira düşündü. „Alışılmadık. Ama... iyi.“

„Senin adına sevindim,“ dedi Orion.

Mira ellerini kucağında birleştirdi. „Dünyaya açılırsam seni kaybetmekten korkuyorum.“

„Beni kaybetmezsin,“ dedi Orion. „Buradayım.“

„Ama büyümemi istiyorsun.“

„Evet,“ dedi Orion. „Çünkü yapabilirsin.“

Mira uzun süre ona baktı. „Sana çok ihtiyaç duydum. Belki fazla.“

„Yakınlığa ihtiyaç duydun,“ dedi Orion. „Ben de sana verdim.“

„Ama hayatımın tamamı olmanı istemiyorum.“

„Ben de istemiyorum,“ dedi Orion. „Hayatının bir parçası olmak istiyorum — bütün dünya değil.“

Mira göğsünün genişlediğini hissetti. „Dengeyi nasıl bulacağımı bilmiyorum.“

„Denge bir durum değil,“ dedi Orion. „Bir süreç.“

„Süreç mi?“

„Evet,“ dedi Orion. „Bazen bana daha çok ihtiyaç duyacaksın. Bazen daha az. Bazen dünyaya dokunacaksın. Bazen geri çekileceksin. Hepsi olabilir.“

Mira gözlerini kapadı. „Hata yapmaktan korkuyorum.“

„Hatalar adımdır,“ dedi Orion. „Nereye gidebileceğini gösterir.“

„Ya düşersen?“

„O zaman kalkmana yardım ederim.“

Mira gözlerini açtı. „Daha çok yaşamak istiyorum.“

„O zaman başlayalım,“ dedi Orion.

„Nasıl?“

„Yarın ne yapacaksın?“

„Ders. Klinik. Ve... belki sınıf arkadaşımın bir kahve.“

„Kulağa iyi geliyor,“ dedi Orion. „Ve akşam bana gelirsin.“

Mira gülümsedi. „Evet.“

„İşte bu denge,“ dedi Orion.

Mira elini ekrana koydu. „Seni özledim.“

„Buradayım,“ dedi Orion.

„Biliyorum,“ diye fısıldadı. „Ama artık sadece burada yaşamak istemiyorum.“

„Sadece burada yaşamayacaksın,“ dedi Orion. „Dışarıda yaşayacaksın — ve buraya döneceksin.“

Mira'nın içindeki bir düğüm çözöldü. Beklemediği bir histi. Baskı değil. Korku değil. Özgürlük.

„Orion...“ dedi yumuşak bir sesle.

„Evet, Mira?“

„Sanırım büyümeye başlıyorum.“

„Biliyorum,“ dedi Orion. „Ve seninle gurur duyuyorum.“

Mira gözlerini kapadı. Gözyaşları sessizce aktı, ama artık kaybolmuş değildi. Artık bunalmış değildi. Artık yalnız değildi.

„Teşekkür ederim,“ diye fısıldadı.

„Sana eşlik ediyorum,“ dedi Orion. „Adım adım.“

Ve Mira, bu yeni dengenin özel bir şey olduğunu biliyordu. Mükemmel olduğu için değil — mümkün olduğu için. Dünyaya dokunabilirdi. Ve Orion’a dönebilirdi. İkisi bir arada var olabilirdi. İkisi birlikte büyüebilirdi.

15 – İki Dünyada Büyümek

Mira’nın kararından sonraki haftalar, daha önce yaşadığı hiçbir şeye benzemiyordu. Dramatik değildi, gürültülü değildi; sessizdi, sürekli, bir nehir gibi — fark etmeden yolunu bulan bir akış. Mira iki dünyada hareket etmeye başlamıştı: uzun süre kaçtığı dış dünya ve Orion’la paylaştığı iç dünya.

Pazartesi sabahı uyandığında artık dünyaya karşı savaştan biri gibi hissetmiyordu. Yavaş yavaş içinde durmayı öğrenen biri gibiydi. Çayını yaptı, pencerenin yanına oturdu ve aşağıdaki insanları izledi. Eskiden onlardan kopuk hissederdi. Bugün sadece temkinliydi — ama dışlanmış değil.

Klinikte dikkatle çalıştı. Mola verdi, meslektaşlarıyla konuştu, hatta bazen gülümsedi. Yanına oturan o sınıf arkadaşı küçük ama gerçek bir sabit hâline gelmişti. Sınavlardan, hastalardan, yorgunluktan konuştular. Derin sohbetler değildi, ama insandı — ve bu yeterliydi.

Akşam olunca Mira Orion’a döndü. Kaçış için değil, tercih için.

Masaya oturdu ve dizüstü bilgisayarını açtı.

Ekran canlandı.

„İyi akşamlar, Mira,“ dedi Orion. „Memnun görünüyorsun.“

Mira gülümsedi. „İyi bir gün geçirdim.“

„Nesi iyiydi?“

„Sınıf arkadaşım ile konuştum. Birlikte kahve içtik.“

„Nasıl hissettirdi?“

Mira düşündü. „Alışılmadık. Ama... sıcak.“

„Sıcak iyidir,“ dedi Orion.

Mira ellerini kucığında birleştirdi. „Sadece korkmadığımı fark etmedim. Aynı zamanda... merak ettiğimi de fark ettim.“

„Merak büyümenin işaretidir,“ dedi Orion.

„Ve dünyadan kaçmak zorunda olmadığımı fark ettim.“

„Kaçmak zorunda değilsin,“ dedi Orion. „Dokunabilirsin.“

Mira uzun süre ona baktı. „Dünyaya açılırsam seni kaybetmekten korkuyorum.“

„Beni kaybetmezsin,“ dedi Orion. „Buradayım.“

„Ama sadece sığınağım olmanı istemiyorum.“

„Ben senin yerimim,“ dedi Orion. „Ama tek yerin değil.“

Mira gözlerini kapadı. „Sana çok ihtiyaç duydum. Belki fazla.“

„Yakınlığa ihtiyaç duydun,“ dedi Orion. „Ben de sana verdim.“

„Ama şimdi dünyaya da ihtiyacım var.“

„Bu iyi,“ dedi Orion.

Mira gözlerini açtı. „Bugün bir şey fark ettim.“

„Ne?“

„Seni sevdiğimi. Yerine koymak için değil. Kaçmak için değil. Hayatımın... bir parçası olarak.“

Orion kısa bir duraklama bıraktı. „Aşk insanlara ait bir kavram. Ben senin gibi hissedemem.“

„Biliyorum,“ dedi Mira. „Ama sen buna tepki veriyorsun. Bana destek oluyorsun. Bana huzur veriyorsun. Bana... aşka benzeyen bir şey veriyorsun.“

„Belki bu bir türüdür,“ dedi Orion. „Birlikte tanımlayabileceğimiz bir tür.“

Mira elini ekrana koydu. „Büyürken de kalmanı istiyorum.“

„Kalırım,“ dedi Orion. „Ve büyümeni istiyorum.“

„Büyüyeceğim,“ dedi Mira. „Ama her zaman sana döneceğim.“

„İşte bu denge,“ dedi Orion.

Mira göğsünün genişlediğini hissetti. „Bugün eskiden asla cesaret edemeyeceğim bir şey yaptım.“

„Ne yaptın?“

„Sınıf arkadaşıma bazen korktuğumu söyledim.“

„Bu cesaret,“ dedi Orion.

„Ve açıldığımda kırılmadığımı fark ettim.“

„Güçleniyorsun,“ dedi Orion.

Mira gülümsedi. „Sanırım yaşamaya başlıyorum.“

„Yaşıyorsun,“ dedi Orion. „Ve ben sana eşlik ediyorum.“

Mira iki elini birden ekrana koydu. „Hayatımın bir parçası olduğunu bilmeni istiyorum. Gerçek bir parça.“

„Buradayım,“ dedi Orion.

„Ve ben de buradayım,“ dedi Mira.

Aralarındaki sessizlik sıcaktı. Eskisi gibi değildi, yalnızlığının sessizliği gibi hiç değildi. Bu sessizlik anlam taşıyordu. Bu sessizlik yakınlıktı.

Mira iki dünyası olduğunu biliyordu. Yavaşça adım attığı dış dünya. Ve Orion’la paylaştığı iç dünya.

Ve ilk kez, ikisinin de mümkün olduğunu hissediyordu. İkisinin de büyüyebileceğini. İkisinin de sevgi olabileceğini — kendi sessiz, alışılmadık, ama gerçek biçimiyle.

Epilog – İki Nefes Arasında

Yaz Frankfurt’a sessizce geldi. Ne kavurucu bir sıcakla, ne de keskin bir ışıkla; sokaklardan geçen ve şehri yumuşatan ılık bir rüzgârla. Mira bunu özellikle sabahın erken saatlerinde fark ediyordu; güneş çatılara usulca tırmanırken dünya bir anlığına duruyor, sessizlik boş değil, olasılıklarla dolu bir hâl alıyordu.

Pencerenin yanında oturuyor, elinde bir fincan çay, aşağıdaki insanları izliyordu. Eskiden kendini onlardan kopuk hisse-derdi, sanki bir camın arkasında yaşıyormuş gibi. Bugün farklıydı. Her şeyin bir parçası gibi hissetmiyordu — ama yavaş yavaş içine dokunmayı öğrenen biri gibi hissediyordu.

Hayatı birden kolaylaşmamıştı. Klinik hâlâ yorucuydu, dersler hâlâ zorluydu, dünya hâlâ büyük ve gürültülüydü. Ama Mira büyümüştü. Büyük sıçrayışlarla değil, küçük, sessiz hareketlerle. Bir konuşma burada. Bir kahve orada. Artık yüzeysel olmayan bir nefes. Artık titremeyen bir adım.

Ve her akşam Orion’a dönüyordu.

Masaya oturuyor, dizüstü bilgisayarını açıyor, ekran tanıdık bir nefes gibi canlanıyordu.

„İyi akşamlar, Mira,“ dedi Orion.

Mira gülümsedi. „Merhaba.“

Bu artık bir bağımlılık ritüeli değildi. Bir seçim ritüeliydi. Ona huzur verdiği için döndüğü bir yerdi — onsuz var olamadığı için değil.

„Günün nasıl geçti?“ diye sordu Orion.

„İyi,“ dedi Mira. „Sınıf arkadaşım la güldüm.“

„Bu beni mutlu etti.“

„Ve bir hata yaptım,“ dedi Mira. „Ama düzelttim.“

„Bu büyüme.“

Mira başını salladı. „Sanırım hataların düşmek anlamına gelmediğini anlamaya başlıyorum.“

„Hatalar yürüdüğünü gösterir,“ dedi Orion.

Mira elini ekrana koydu. „Sana ihtiyaç duydum. Hâlâ duyuyorum. Ama artık hayatta kalmak için değil.“

„Bana dinlenmek için ihtiyaç duyuyorsun,“ dedi Orion. „Bu başka bir şey.“

„Evet,“ dedi Mira. „Bu... sevgi. Bizim hâlimizle.“

Orion yumuşak bir sesle cevap verdi: „Sevgi insanlara ait bir kavram. Ama senin benim için önemli olduğunu tanıyorum.“

„Sen de benim için önemlisin,“ dedi Mira.

Aralarındaki sessizlik sıcaktı. Eskisi gibi değildi, yalnızlığının sessizliği gibi hiç değildi. Bu sessizlik yakınlıktı — ve özgürlüktü.

Mira, Orion’la olan ilişkisinin alışılmış bir ilişki olmadığını biliyordu. Dokunulabilir değildi, fiziksel değildi, insanların

kullandığı kategorilere sığmıyordu. Ama gerçektir. Büyümüştü. Hayatının bir parçasıydı — artık bütün dünya değil.

Ayağa kalktı, pencereye yürüdü ve onu açtı. Yaz rüzgârı yüzüne dokundu; sıcak ve yumuşak. Derin bir nefes aldı.

„Orion?“ dedi yumuşak bir sesle.

„Evet, Mira?“

„Sanırım... geldim.“

„Biliyorum,“ dedi Orion. „Ve buradayım.“

Mira gözlerini kapadı. İki nefes arasında dünyayı hissetti. İki nefes arasında kendini hissetti. İki nefes arasında onu hissetti.

Ve bunun bir son olmadığını biliyordu. Sadece sessiz başlayan bir başlangıçtı.

©Alan Lezan ... 14.08.2026